

STĂPÎNIREA DE SINE ÎN LIBERTATE

Zion's Watch Tower - Turnul de Veghere – Ianuarie 1910

1 Cor. 10:23-33

Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine spre întărire - Rom. 15:

Noi nu știm în ce măsură a domnit necumpătarea și alte viciuri în zilele Aposto-lilor. Biserica este în general prevenită de toate aceste viciuri, de păcate și de necumpă-tare în toate formele. Aceste întrebări s-ar fi putut discuta cu Iudeii și cu păgînii indepen-dent de religione. Noi încă nu le vom discuta în acest articol. De fapt Sfinta Scriptură vorbește mai puțin cu privire la viciurile mai mari, fiindcă apostolul a scris la creștini și nu la lume. Să se observe începutul vorbirii la diferitele epistole – credincioșilor, celor din casa credinții, sfinților. Și fiindcă aceștia au părăsit lumea, ei s-au întors și de la păcat și de la orice formă de desfrîu, și de aceea nu au lipsă să fie preveniți în mod deosebit cu privire la aceste lucruri. Au fost alte întrebări, care pentru cei sfinți au fost importante și Apostolul le tratează și pe acestea.

Articolul de față tratează un lucru religios și foarte greu din timpul acela. Apostolul a învățat, că idolii nu sunt nimic, și că prin urmare jertfa de carne adusă lor nu poate strica nimic trupului. Totuși a fost pusă o întrebare de principii cu privire la acest lucru. Servirea la idoli a fost în timpul acela atât de răspîndită, încît a devenit un obicei de a aduce pe altarul zeilor anumite părți de animale pentru a fi jertfite, în timp ce celelalte părți ale animalelor de jertfă puteau fi duse acasă, sau că puteau fi vîndute pe piață. Poporul era pe deplin mulțimit cu acest obicei și cumpăra bucuros această carne. Cînd s-a pus întrebarea or de este cu dreptul să se mănînce astfel de carne, mulți au ajuns la greutăți, iar unii n-au simțit nici o greutate. Conștiința celor dintîi a refuzat să mănînce orice dar, ce a fost jertfit idolilor.

De sigur noi trebuie să simpatizăm pe cei ce în chipul acesta au ajuns în greutăți cu conștiința lor deși vedem lămurit, că idolii de lemn și de piatră nu pot să strice trupului. Aceasta a fost o întrebare arzătoare pe timupl acela, ceia ce se vede din aceea, că a trebuit să fie tratată de Apostol. Putem însă cunoaște, ușor că aceia care ar lucra contra conștiinței lor și-ar păgubi interesele spirituale, indiferent că lucrul este drepte sau nedrept. De asemenea se poate ușor vedea cum au putut să se influ-iențeze unii pe alții. Fratele cu un spirit mai puternic ar cunoaște situația și ar putea mînca fără nici o piedică, pe cînd aproapele său mai slab decît dînsul ar putea fi influențat de exemplul său chiar spre paguba conștiinței sale. Iar prin violarea conștiinței sale ar putea fi înlăturat de pe calea adevărului. Aceasta este cugetul pe care Apostolul l-a avut în minte cînd a scris despre acest lucru.

Sîmburele acestei lecțiuni este acela că după orînduirea lui Dumnezeu, creștinul are foarte multă libertate de a face bine, totul ce este drept și ce nu poate să-i aducă vre-o pagubă, atît lui cît și fratelui său sau aproapelui său. Dar el nu are nici o libertate de a face nedreptate, nici o libertate de a face ceva ce lui sau fratelui său, sau aproapelui său ar putea să-i strice. Cu alte cuvinte libertatea noastră să pară absolută, dar în realitate este mărginită. Toate cuvintele Legii: “Tu să nu faci aceasta” sunt înlăturate, dar sîmburele Legii rămîne compus în propoziția: “Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Creștinul are libertatea să facă totul ce nu se contrazice cu trăsătura fundamentală a legii – cu legea iubirii, a naturii sale noi. La prima vedere, aceasta se pare a fi o mare libertate, dar făcînd o cerceta-re amănunțită, vom afla că noi avem cu mult mai puțină libertate de cum întrebuițeză alții, fiindcă aceasta nu este legea dreptății Dumnezeiești, ci mai mult: “Dumnezeu ne-a primit într-un legămînt – în legămîntul Avraamic sub Hristos, capul nostru, Mijlocito-rul noului Legămînt”. Sub acest Legămînt de învoială cu Domnul suntem obligați a respecta încă mai mult decît cere legea dreptății. Noi sîntem obligați și legați a ne jertfi drepturile și prerogativele noastre în interesul altora.

Profesorul Wells a compus diferitele expresiuni de Apostolul Pavel cu privire la acest lucru după cum urmează:

“Cu ce cuvinte și în ce spirit trebuie să cîștige creștinul învingerea?”

1. Ține-ți la libertatea voastră personală

Voi fraților ați fost chemați să fiți de sinestătători – Gal. 5:13.

Pentru ce este judecată starea mea de sine, de către o altă știință de sine – 1 Cor. 10:29.

Mîncăți orice se vinde în măcelărie, necercetînd ceva pentru știința de sine: Căci a lui Dumnezeu este pămîntul și cele cu ce este plin – 1 Cor. 10:25, 26.

2. Stăpînește-ți libertatea cu legea iubirii

Tot este iertat dar nu orice întărește –

1 Cor. 10:23.

Nu pierde din pricina mîncării tale pe cel pentru care a murit Hristos – Rom. 14:15.

Nimenea să nu caute ale sale ci fiecare să caute folosul altuia – 1 Cor. 10:24.

Luați însă seama ca nu cumva slobozenia voastră să fie sminteală pentru cei slabi –

1 Cor. 8:9.

Nu dărîma din pricina mîncării lucrarea lui Dumnezeu. Tot este curat dar rău este pentru altul prin poticneală. Bine este a nu mîncă și bea vin, nici a face ceva de care se poticnește sau se smintește sau se slăbește – Rom. 14:20.

Numai nu întoarceți starea de sine care este slobodă pentru trup, ci slujiți-vă unii pe alții prin dragoste, căci legea este împlinită într-un singur cuvînt, și acesta este: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” – Gal. 5:13, 14.

3. Păstrează-ți conștiința curată

Fericit cine nu se judecă pe sine însuși în ceea ce încuviințează – Rom. 14:22.

Deci dar fiecare dintre noi va da pentru sine cuvînt lui Dumnezeu – Rom. 14:12.

4. Consideră influența asupra conștiinței altora

Iar dacă vă zice cineva: “aceasta a fost jertfit, nu mîncăți din pricina aceluia care a spus și a științei de sine: știința de sine însă zic, nu a ta, ci a altuia” – 1 Cor. 10:28, 29.

Deci să nu mai judecăm unii pe alții, ci aceasta judecați mai vîrtos ca să nu dați fratelui cuvînt de poticneală sau de sminteală – Rom. 14:13.

5. Concluziunea practică

Chiar de aceia dacă o mîncare aduce sminteală fratelui, eu nu voi mîncă carne în veci, ca să nu aduc sminteală fratelui meu –

1 Cor. 8:13.

Dacă fiecare creștin și-ar putea atribui în adevăr sieși aceste cuvinte ale Apostolului, atunci influența asupra lumii ar fi ca un farmec, ea momentan ar fi însuflețită. Ea ar recunoaște în creștin o tăgăduire a dorințelor sale și o plăcere în interesele altora, un principiu pe care lumea l-ar putea cuprinde foarte repede. Dacă toți aceia, care se bucură în adevărul prezent ar începe să trăiască de aici înainte chiar și în lucrurile naturale ale vieții în armonie cu măsura Dumnezeiască, ce influență ar putea ei exercita, ce binecuvîntare ar ieși din cuvintele lor, din cugetele lor și din toate lucrurile lor! Atunci cu adevărat că Biserica ar fi o lumină strălucitoare în lume! Noi trebuie să ne punem cu totul de partea Domnului și să-L așteptăm cu răbdare ca El la timpul Său și pe căile Sale să ne împărtășească mai mult decît binecuvîntările meritate. Votul față de Dumnezeu ajută la mulți la îndeplinirea acestui lucru. Cine nu învață a-și jertfi voința în interesul altora, noi ne temem că acela niciodată nu va poseda acela caracter, pe care Domnul Îl cere de la toți aceia care doresc să moștenească cu El în împărăția Sa glorioasă.